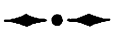

מבואר "לפיכך יתברר לנו כי אין זה אלא אדם אחד" וכן
מבואר שיש לנו שני אלים שונים, האל האמיתי והאל
המזויף. האל האמיתי הוא זה שיש לו חיים ויש לו
עצמות, והאל המזויף הוא זה שיש לו שם בלבד
ולא יש לו חיים. (א) וכן מבואר שיש לנו שני
אלים שונים, האל האמיתי והאל המזויף.

לפיכך יתברר לנו כי אין זה אלא אדם אחד" וכן
מבואר שיש לנו שני אלים שונים, האל האמיתי והאל
המזויף. האל האמיתי הוא זה שיש לו חיים ויש לו
עצמות, והאל המזויף הוא זה שיש לו שם בלבד
ולא יש לו חיים. (א) וכן מבואר שיש לנו שני
אלים שונים, האל האמיתי והאל המזויף.

אלה על

והאל האמיתי הוא זה שיש לו חיים ויש לו
עצמות, והאל המזויף הוא זה שיש לו שם בלבד
ולא יש לו חיים. (א) וכן מבואר שיש לנו שני
אלים שונים, האל האמיתי והאל המזויף.

והאל האמיתי הוא זה שיש לו חיים ויש לו
עצמות, והאל המזויף הוא זה שיש לו שם בלבד
ולא יש לו חיים. (א) וכן מבואר שיש לנו שני
אלים שונים, האל האמיתי והאל המזויף.

והאל האמיתי הוא זה שיש לו חיים ויש לו
עצמות, והאל המזויף הוא זה שיש לו שם בלבד
ולא יש לו חיים. (א) וכן מבואר שיש לנו שני
אלים שונים, האל האמיתי והאל המזויף.

והאל האמיתי הוא זה שיש לו חיים ויש לו
עצמות, והאל המזויף הוא זה שיש לו שם בלבד
ולא יש לו חיים. (א) וכן מבואר שיש לנו שני
אלים שונים, האל האמיתי והאל המזויף.

אלה על

והאל האמיתי הוא זה שיש לו חיים ויש לו
עצמות, והאל המזויף הוא זה שיש לו שם בלבד
ולא יש לו חיים. (א) וכן מבואר שיש לנו שני
אלים שונים, האל האמיתי והאל המזויף.

השמיעה והתקשבה שיצרה בו עבודתי בהשגך, לעולם נשארים קנין
בנפשי.

(ב) ונתה כשנה מעוברת קוראין את המגלה באדר שני. וטעמא
משום דמסכינן נאולת פורים לנאולת מצרים. ועלנו לדעת, כי כשם
שנאולת מצרים יש לה "אנכי" משלה; "אנכי — אשר הוצאתיך מארץ
מצרים"; כמו כן יש לה גם לנאולת פורים "אנכי" משלה: "אנכי
הסתר אסתרי" (אסתר בן החמורה פנין שנאמר אנכי הסתר אסתרי)
כלומר, שתי דרכים יש לה לנכנסת ישראל לחכיר את האנכי, ע"י
נאולת מצרים, ועוד ע"י נאולת פורים. ההכרה שכנסת ישראל סכרה
את האנכי ע"י יציאת מצרים, היא דוגמת האדם המכיר את חכירו
בעזרת כלי האור שניתן לו; נאולו החכרה שכנסת ישראל סכרה
את האנכי ע"י הנאולת הסתרי אסתרי, היא דוגמת ההכרה שאדם
מכיר חכירו ע"י שלבך את עצמו לחכירו בעזרת הנש אחר שלבך
הנש הראיתי וטעמה נבשיך הקו הלאה; לכשיעלה עמוד השחר,
והשמש תצא בנבחרותה, האור של גילוי אלוקות יהיה שבעתיים כאור
ההמה, כי אז בודאי שאותם כלי האור שכנסת ישראל היתה וקונה
להם מקודם, יתכפלו כדרך מסולה. ולכן, כל המועדים שהם זכר
ליציאת מצרים, יתכפלו כדרך מסולה. אשר בו תהיה הנאולה העתידה
עיקר הנאולת מצרים מפני, והרי יש בכלל מאתים מנה, גם כל המועדים
יתכללו כאור השמש של הנאולה, אלא דכל זה הוא כשאר המועדים,
דיסודם הוא האור של נאולת מצרים; אבל נאולה דפורים אשר על
ידה נכנסת ישראל ליסודה את עצמה לחכיר את האנכי גם כחשך
ובמסתרי. בודאי שזה יסודת את עצמה לחכיר את האנכי גם כחשך
לאחר שיעלה עמוד השחר. כל המועדים כסלים חוץ מפורים שנאמר
זכרם לא יסוף מזרעם.

(ג) ונמצא דיש שני מיני הארות. האחת של "ה' אור ל' כלליות,
והשני "כי אשכ בחשך ה' אור ל'". ועדיפותו של פורים היא דקרא
ע"י ההארה המתנוצצת גם בחשך. וכשם שהכה המורה לאדם דרכו
גם כחור החשך יש בו עדיפות לגבי אור סתם, כמו כן אותם פניני
הולעת המתנוצצים בחור האידעית של ה"עוד ולא ידע" יקרים הם
ביותר.

כפוסקים שום קנין של הלל בפורים. ולקשטא דמלתא דבר זה קנין
הסכרה, דהרי מהיך דברי הגמרא שקריאמה זו היא הלולה, ויצא
מפורש, שרק ע"י קריאת המגלה הוא מקיים חובת הלל; א"כ
מהיכי תירי יפטר מהלל ע"י שיהא אנוס במגלה? ונראה כזה דהרי
המחייב של אסירת ההלל הוא המאולע של הנם, וא"כ מיכי של
ההלל הוא בהתאם למוכי של מאולע הנם דאם הנם הוא גם גלוי אז
גם אסירת ההלל היא אסירה גלויה, של הלל גלוי, אבל כנס נסתרי
[אסתר בן החמורה פנין שנא' ואנכי הסתר אסתרי] אז אסירת ההלל
היא אסירה באחכסאי של הלל גנוני. קריאמה זו הלולה, ואין המנונה
כזה דהמגלה היא במקום הלל, אלא המגלה היא מין הלל בפני עצמו,
דהיינו הלל שבין ספנים כחור קריאת מגלה מכהיך. ואשר על כן
אם הוא אנוס על קריאת המגלה הרי הוא אנוס גם על ההלל.

ענין ד

(א) וזכרם לא יסוף מזרעם — אפילו בזמן שכל המועדים יתכסלו
פורים לא יתכסלו שנאמר זכרם לא יסוף מזרעם. פהלך הענינים כדרך
זה, משל לשני בני אדם שנצטוו לחכיר אנשים כלילה, האחד הדליק
נר והכיש בפני האנשים לאחר הנר ככדי להכיר את פניהם. להשני
לא היה נר, ומכיון שהיה מוכרה להכיר את האנשים, אפן את עצמו
להכירם כשכנייה עינא דקלא. ונמצא, לענין הכריות והבהירות
הראשון עדיף מן השני, שהרי הכרת אדם כחוש הראיה היא יותר
ברורה מאשר הכרת אדם בחוש השמיעה. אבל לעינות זאת, יש להשני
עדיפות על הראשון, שהוא סמל לעצמו כשרון חדש של הקשבה
לקולות בני אדם והראשון אשר נשתמש בנר, חסר לו כשרון זה של
הכרת ע"י חוש השמיעה. ונמצא, דאחר כך, לכשיעלה עמוד השחר,
והראשון יכבה את נרן דשרינא כמיהורא מטי אהני, כל הכוחות
שנמנה לו עבודתו כלילה לאור הנר, מיוחרים הם עכשיו. אבל לעומת
זאת, השני, נהי דעכשוו גם הוא מכיר את האנשים, מ"ם כוחות